Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

z 20. septembra 2012 *

„Štátna pomoc — Štátna pomoc, ktorú Francúzsko údajne poskytlo podniku La Poste vo forme neobmedzenej implicitnej záruky vyplývajúcej z jeho postavenia verejnej inštitúcie — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom — Žaloba o neplatnosť — Záujem na konaní — Prípustnosť — Dôkazné bremeno pri dokazovaní existencie štátnej pomoci — Výhoda“

Vo veci T-154/10,

Francúzska republika, v zastúpení: pôvodne E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha, J. Gstalter a S. Menez, neskôr E. Belliard, G. de Bergues, J. Gstalter a S. Menez, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: B. Stromsky a D. Grespan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2010/605/EÚ z 26. januára 2010 o štátnej pomoci C 56/07 (ex E 15/05), ktorú Francúzsko poskytlo podniku La Poste (Ú. v. EÚ L 274, s. 1),

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory H. Kanninen, sudcovia N. Wahl (spravodajca) a S. Soldevila Fragoso,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19. marca 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

Vnútroštátne právo, ktoré upravuje postavenie podniku La Poste

Postavenie podniku La Poste po 1. januári 1991 a jeho právne dôsledky

1 Podľa francúzskeho zákona č. 90-568 z 2. júla 1990 o organizácii verejnej služby pošty a telekomunikácií (JORF z 8. júla 1990, s. 8069) sa pôvodné generálne riaditeľstvo pôšt a telekomunikácií, ktoré dovtedy podliehalo ministerstvu pôšt a telekomunikácií, od 1. januára 1991 transformovalo na dve samostatné právnické osoby verejného práva: France Télécom a La Poste. Tento zákon výslovne povoľoval podniku La Poste rozvíjať popri svojom poslaní verejnej služby určité aktivity otvorené hospodárskej súťaži.

2 V súlade s článkom 1 výnosu z 31. decembra 1990, ktorý priznával štátnu záruku na dlhopisy PTT a na vkladové certifikáty PTT vydané pred 31. decembrom 1990 (JORF z 18. januára 1991, s. 917), „sú úroky, odpisy, poplatky, provízie, náklady a príslušenstvo dlhopisov a vkladových certifikátov PTT vydaných pred 31. decembrom 1990 s cieľom prispieť k financovaniu investičných nákladov dodatkového rozpočtu pôšt a telekomunikácií s uplatnením článku L. 127 zákona o pošte a telekomunikáciách… a prevedených na La Poste s uplatnením článku 22 zákona z 2. júla 1990… bezpodmienečne garantované štátom“.

3 Rozsudkom z 18. januára 2001 Cour de cassation (druhý občiansky senát) potvrdil zásadu, podľa ktorej sa La Poste mal transformovať na verejnú inštitúciu priemyselnej a obchodnej povahy (ďalej len „podnik EPIC“).

4 Podľa francúzskeho správneho práva sú podniky EPIC verejnoprávne právnické osoby s právnou subjektivitou odlišnou od štátu, sú finančne nezávislé a majú aj osobitné právomoci, ktoré všeobecne zahŕňajú aj výkon jednej alebo viacerých verejných služieb.

5 Postavenie podniku EPIC je spojené s určitými právnymi dôsledkami, ide najmä o:

— neuplatniteľnosť konania vo veciach platobnej neschopnosti a konkurzného konania podľa všeobecných právnych predpisov [pozri osobitne článok 2 zákona č. 85-98 z 25. januára 1985 o súdnom vyrovnaní a súdnej likvidácii podnikov (JORF z 26. januára 1985, s. 1097) teraz článok L. 620-2 obchodného zákonníka],

— uplatniteľnosť zákona č. 80-539 zo 16. júla 1980 o penále ukladanom v správnych veciach a o výkone súdnych rozhodnutí právnickými osobami verejného práva (JORF zo 17. júla 1980, s. 1799), ako aj označenie štátu ako konečného zodpovedného pri vymáhaní zmluvných záväzkov [pozri článok 1 ods. II zákona č. 80-539, článok 3-1 ods. 4 a 5 dekrétu č. 81-501 z 12. mája 1981, vydaného na vykonanie zákona č. 80-539 (JORF zo 14. mája 1981, s. 1406) a článok 10 dekrétu č. 2008-479 z 20. mája 2008 (ktorým sa zrušil dekrét č. 81-501) o výkone rozsudkov ukladajúcich peňažné tresty verejným samosprávam].

Zmena postavenia La Poste od 1. marca 2010

6 Dňa 29. júla 2009 francúzska vláda predložila návrh zákona o transformácii La Poste na akciovú spoločnosť. Tento návrh viedol k prijatiu zákona č. 2010-123 z 9. februára 2010 o verejnom podniku La Poste a o poštových činnostiach (JORF z 10. februára 2010, s. 2321), ktorý nadobudol účinnosť 1. marca 2010. Článok 1-2.1 tohto zákona stanovuje:

„Právnická osoba verejného práva La Poste sa od 1. marca 2010 transformuje na akciovú spoločnosť s názvom La Poste. Základné imanie je vo vlastníctve štátu, väčšinového akcionára, a ďalších verejnoprávnych právnických osôb s výnimkou akcií, ktoré môžu byť vo vlastníctve zamestnancov podľa podmienok stanovených týmto zákonom. Táto transformácia nemôže spochybniť charakter národnej verejnej služby podniku La Poste.

…

Táto transformácia so sebou neprináša vytvorenie novej právnickej osoby. Všetok majetok, práva, záväzky, zmluvy, dohody a povolenia každého druhu verejnoprávnej právnickej osoby La Poste vo Francúzsku aj mimo Francúzska patria automaticky a bez formalít akciovej spoločnosti La Poste od dátumu transformácie. Transformácia nemá žiadny vplyv na majetok, práva, záväzky, zmluvy, dohody a povolenia a najmä nespôsobuje zmenu aktuálnych zmlúv a dohôd uzavretých podnikom La poste alebo spoločnosťami, ktoré sú s ním spojené v zmysle článkov L. 233-1 až L.233-4 obchodného zákonníka, ani ich ukončenie, ani prípadné predčasné splácanie dlhov, ktoré sú ich predmetom…“

Správne konanie

7 Rozhodnutím z 21. decembra 2005 Komisia Európskych spoločenstiev schválila prevod bankových a finančných činností La Poste na jeho dcérsku spoločnosť La Banque Postale. Komisia v tomto rozhodnutí zdôraznila, že otázka neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste bude predmetom samostatného konania.

8 Dňa 21. februára 2006 Komisia v súlade s článkom 17 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1, Mim. vyd. 08/001, s. 339) informovala francúzske orgány o svojich predbežných záveroch, pokiaľ ide o existenciu neobmedzenej štátnej záruky, ktorá by vyplývala z postavenia La Poste a ktorá by predstavovala štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, a vyzvala ich, aby predložili svoje pripomienky. Keďže sa Komisia domnievala, že táto údajná záruka existovala pred 1. januárom 1958, dátumom nadobudnutia účinnosti Zmluvy ES vo Francúzsku, uplatnila procesné pravidlá týkajúce sa existujúcej pomoci.

9 Odpoveď francúzskych orgánov na túto výzvu prišla Komisii 24. apríla 2006.

10 Dňa 4. októbra 2006 v súlade s článkom 18 nariadenia č. 659/1999 Komisia osobitne vyzvala Francúzsku republiku, aby najneskôr do 31. decembra 2008 zrušila záruku v prospech La Poste na všetky jeho záväzky, ktorá vyplývala z jeho postavenia.

11 Dňa 6. decembra 2006 Komisia dostala od francúzskych orgánov oznámenie, v ktorom sa spochybňovali závery Komisie uvedené v liste zo 4. októbra 2006 a navrhovalo otvorenie diskusie s cieľom odstrániť pochybnosti, ktoré vzbudzovala existencia neobmedzenej záruky francúzskeho štátu v prospech La Poste.

12 Dňa 20. decembra 2006 sa uskutočnilo stretnutie medzi útvarmi Komisie a francúzskymi orgánmi.

13 V liste zo 16. januára 2007 francúzske orgány síce stále spochybňovali závery Komisie, ale v snahe objasniť pôsobnosť zákona č. 80-539, predložili Komisii návrh zmeny dekrétu č. 81-501.

14 Po preskúmaní informácií a spresnení, ktoré poskytli francúzske orgány 1. februára a 16. marca 2007, najmä pokiaľ ide o otázky prípadného vzniku zodpovednosti štátu v prípade nedostatku aktív La Poste, ich Komisia listom z 29. novembra 2007 informovala o svojom rozhodnutí začať konanie vo veci formálneho zisťovania v súlade s článkom 88 ods. 2 Zmluvy o ES. Toto rozhodnutie Komisia uverejnila 3. júna 2008 v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 135, s. 7) a vyzvala zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky k spornému opatreniu.

15 K uvedenému opatreniu nedostala Komisia od zainteresovaných strán žiadne pripomienky. Naproti tomu francúzske orgány sformulovali svoje pripomienky v liste z 23. januára 2008. Následne Komisia poverila na základe výberového konania experta, aby vypracoval správu o neobmedzenej záruke poskytnutej Francúzskou republikou podniku La Poste. Tento expert odovzdal správu 17. novembra 2008.

16 Po uverejnení informácií o tom, že francúzska vláda prijala návrh zákona, ktorým sa schvaľuje zmena postavenia podniku La Poste, sa Komisia 20. júla 2009 opýtala Francúzskej republiky, či by súhlasila s prijatím záväzku transformovať La Poste na akciovú spoločnosť podliehajúcu konaniam súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podľa všeobecných právnych predpisov. V tej istej zásielke Komisia poslala francúzskym orgánom správu svojho experta.

17 Oznámením z 31. júla 2009 francúzske orgány informovali Komisiu, že francúzska Rada ministrov prijala 29. júla 2009 návrh zákona o podniku La Poste a o poštových činnostiach, ktorý stanovoval najmä transformáciu La Poste na akciovú spoločnosť od 1. januára 2010. Okrem toho francúzske orgány oznámili, že pošlú svoje pripomienky k správe experta Komisie.

18 Po dvoch upomienkach Komisie z 9. septembra a 6. októbra 2009 Francúzska republika poslala oznámením z 27. októbra 2009 svoje pripomienky k správe experta Komisie a poslala stanovisko vypracované iným expertom.

19 Dňa 11. decembra 2009 bola podaná zmena a doplnenie k návrhu zákona o podniku La Poste a o poštových činnostiach, ktorým sa odkladá dátum transformácie La Poste na akciovú spoločnosť na marec 2010.

20 Dňa 26. januára 2010 Komisia vydala rozhodnutie K(2010) 133 o štátnej pomoci C 56/07 (ex E 15/05), ktorú Francúzsko poskytlo podniku La Poste (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Toto rozhodnutie, ktoré bolo oznámené francúzskym orgánom 27. februára 2010, bolo uverejnené pod referenčným číslom 2010/605/EÚ v *Úradnom vestníku Európskej únie* 19. októbra 2010 (Ú. v. EÚ L 274, s. 1).

Napadnuté rozhodnutie

21 Po rekapitulácii priebehu správneho konania (odôvodnenia 1 až 17 napadnutého rozhodnutia), obsahu sporného opatrenia (odôvodnenia 18 až 37 uvedeného rozhodnutia), ako aj pripomienok a návrhov, ktoré predložili francúzske orgány (odôvodnenia 38 až 114 toho istého rozhodnutia), pristúpila Komisia k samotnému preskúmaniu otázky, či po prvé existovala neobmedzená záruka francúzskeho štátu v prospech La Poste (odôvodnenia 116 až 255 napadnutého rozhodnutia), a po druhé, či existovala selektívna výhoda, ktorá vyplývala z tejto záruky (odôvodnenia 256 až 300 uvedeného rozhodnutia), ktorá by mohla narušiť hospodársku súťaž a obchod (odôvodnenie 301 tohto rozhodnutia) v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

22 Po prvé, pokiaľ ide v tomto prípade o existenciu neobmedzenej záruky, Komisia po preskúmaní viacerých argumentov, ktoré predložili francúzske orgány, dospela k záveru, že podnik La Poste mal výhodu tejto záruky zo strany francúzskeho štátu na základe určitých osobitostí prirodzene spojených s jeho postavením verejnej inštitúcie (pozri najmä odôvodnenia 251 až 253 napadnutého rozhodnutia). Podľa názoru Komisie uvedená záruka by nielenže viedla k prevodu štátnych prostriedkov v zmysle

bodu 2.1 oznámenia Komisie 2008/C 155/02 o uplatňovaní článkov 87 [ES] a 88 [ES] na štátnu pomoc vo forme záruk (Ú. v. EÚ C 155, 2008, s. 10, ďalej len „oznámenie z roku 2008“) (odôvodnenie 254 napadnutého rozhodnutia), ale bola by pripísaná štátu (pozri odôvodnenie 255 tohto rozhodnutia).

23 Presnejšie, pokiaľ ide o posúdenie existencie neobmedzenej záruky francúzskeho štátu v prospech podnikov EPIC, Komisia na úvod zdôrazňuje, že La Poste nepodliehal všeobecným právnym predpisom vo veciach súdneho vyrovnania a likvidácie podnikov v ťažkostiach a že v súlade s bodom 1.2 druhým odsekom prvou zarážkou oznámenia z roku 2008 sa výhodnejšie podmienky úveru pre podniky, ktorých právne postavenie vylučuje možnosť konkurzného konania alebo konania vo veci platobnej neschopnosti, chápu ako pomoc vo forme záruky. S konštatovaním, že francúzske orgány spochybňovali záver, podľa ktorého sa neuplatňovanie všeobecných právnych predpisov o vyrovnaní a likvidácii podnikov na La Poste prirovnávalo k mechanizmu štátnej záruky v jeho prospech, tak pokiaľ ide o splácanie jeho veriteľom, ako aj o zachovanie jeho existencie v prípade, ak by sa ocitol v situácii platobnej neschopnosti, Komisia preskúmala všetky predložené argumenty týchto orgánov (pozri odôvodnenie 117 napadnutého rozhodnutia).

24 Komisia predovšetkým zdôraznila, že v rozpore s tvrdeniami francúzskych orgánov francúzske právo nevylučuje existenciu implicitných záruk, a osobitne štátnej záruky v prospech podnikov EPIC, čo okrem ostatných dôkazov potvrdil aj komentár francúzskej Conseil d'État (Štátna rada, ďalej len „Conseil d'État“) z roku 1995 v rámci prípadu známeho ako „Crédit Lyonnais“ (pozri odôvodnenia 120 až 147 napadnutého rozhodnutia).

25 Po preskúmaní stratégie veriteľa La Poste na dosiahnutie uspokojenia svojej pohľadávky pre prípad, že by bol La Poste vo finančných ťažkostiach a nemohol by splácať svoje dlhy, Komisia dospela k záveru že:

— v prípade verejných inštitúcií neexistujú tradičné prekážky brániace uspokojeniu pohľadávky súkromnoprávneho subjektu (odôvodnenia 150 až 155 napadnutého rozhodnutia),

— konanie vo veci vymáhania dlhov verejných inštitúcií na základe súdneho rozhodnutia podľa zákona č. 80-539 v žiadnom prípade nevedie k zániku dlhu (odôvodnenia 156 až 184 napadnutého rozhodnutia),

— systém zodpovednosti štátu pri uplatňovaní konania vo veci vymáhania dlhov verejných inštitúcií vykazuje všetky znaky záručného mechanizmu (odôvodnenia 185 až 226 napadnutého rozhodnutia),

— aj keď nedošlo k uspokojeniu veriteľa verejnej inštitúcie, tento veriteľ sa môže v súlade s teóriou zdanlivosti domáhať právnych účinkov legitímneho omylu, ktorého sa dopustil, keď pohľadávku zakladal na skutočnosti, že bude vždy uspokojená (odôvodnenia 227 až 229 napadnutého rozhodnutia).

26 Komisia sa domnievala, že aj keď sa veriteľovi verejnej inštitúcie v primeranej lehote a po využití postupov na vymáhanie pohľadávok, ktoré sú opísané v odôvodneniach 150 až 229, nepodarí dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky, stále si môže byť istý, že jeho pohľadávka nezanikne, pretože podľa Komisie práva a povinnosti verejnej inštitúcie sa v každom prípade prevedú na štát alebo inú verejnoprávnu právnickú osobu (odôvodnenia 230 až 250 napadnutého rozhodnutia).

27 Po druhé Komisia dospela k záveru, že výhodnejšie úverové podmienky, ktoré podnik La Poste získal na základe tejto neobmedzenej záruky, predstavujú výhodu (odôvodnenia 256 až 299 napadnutého rozhodnutia) selektívnej povahy (odôvodnenie 300 napadnutého rozhodnutia), ktorá by mohla narušiť hospodársku súťaž a ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi (odôvodnenie 301 napadnutého rozhodnutia).

28 Osobitne, pokiaľ ide o existenciu výhody, sa Komisia domnievala, že sporná záruka predstavuje základný prvok štátnej podpory, vďaka ktorému La Poste získal výhodnejšie úverové podmienky, ako by získal, keby bol hodnotený len na základe svojich výsledkov. V tejto súvislosti Komisia zdôraznila, že úverové podmienky boli stanovené najmä na základe finančného ratingu (pozri odôvodnenie 257 napadnutého rozhodnutia). Podľa názoru Komisie teda z viacerých analýz a metodík ratingových agentúr vyplynulo, že sporná záruka ako základný prvok štátnej podpory v prospech La Poste pozitívne ovplyvnila finančný rating La Poste a tak aj úverové podmienky, ktoré mohol získať (odôvodnenia 258 až 293 napadnutého rozhodnutia). Komisia sa domnievala, že v tomto prípade nemusela dokazovať konkrétne účinky, ktoré mala táto záruka v minulosti (odôvodnenie 298 napadnutého rozhodnutia). Zároveň však spresnila, že vzhľadom na neobmedzenosť záruky nie je možné vypočítať výšku trhového poplatku, ktorý by La Poste mal zaplatiť štátu, v dôsledku čoho je neuplatniteľný mechanizmus retrocesie, ktorý navrhli francúzske orgány (odôvodnenie 299 napadnutého rozhodnutia).

29 Komisia nakoniec rozhodla, že všetky podmienky na uplatnenie článku 107 ods. 1 ZFEÚ sú splnené, sporná záruka predstavuje štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia (odôvodnenie 302 napadnutého rozhodnutia) a že ani po zmenách a doplneniach navrhovaných francúzskymi orgánmi nesplňa žiadnu z podmienok, aby mohla byť vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom (odôvodnenia 303 až 315 uvedeného rozhodnutia).

30 Výrok napadnutého rozhodnutia znie:

„*Článok 1*

Neobmedzená štátna záruka poskytnutá Francúzskom podniku La Poste predstavuje štátnu pomoc, ktorá nie je zlučiteľná s vnútorným trhom. Francúzsko zruší túto pomoc najneskôr do 31. marca 2010.

Článok 2

Komisia sa domnieva, že skutočná transformácia La Poste na akciovú spoločnosť bude mať za následok zrušenie neobmedzenej štátnej záruky, ktorá jej bola poskytnutá. Skutočné zrušenie tejto neobmedzenej záruky najneskôr 31. marca 2010 predstavuje opatrenie schopné zrušiť v súlade s právom Únie štátnu pomoc konštatovanú v článku 1.

Článok 3

Do dvoch mesiacov od oznámenia tohto rozhodnutia Francúzsko oznámi podrobný opis už prijatých opatrení na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Francúzskej republike.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

31 Francúzska republika návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 2. apríla 2010 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

32 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (šiesta komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 19. marca 2012.

33 Francúzska republika navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Európsku komisiu na náhradu trov konania.

34 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako neprípustnú a subsidiárne ju zamietol ako nedôvodnú,

— zaviazal Francúzsku republiku na náhradu trov konania.

O prípustnosti

35 Bez formálneho podania námietky neprípustnosti v zmysle článku 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu Komisia tvrdí, že táto žaloba je neprípustná z toho dôvodu, že napadnuté rozhodnutie nie je na ujmu Francúzskej republiky. V podstate tvrdí, že toto rozhodnutie, ktoré sa týka existujúcej pomoci, ktorú sa rozhodli vnútroštátne orgány z im známych dôvodov zrušiť, nemá záväzné právne účinky, ktoré by mohli zasiahnuť záujmy Francúzskej republiky. V tejto súvislosti Komisia zdôrazňuje, že každý žalobca vrátane členského štátu musí preukázať, že napadnuté rozhodnutie má negatívny a konkretizovaný vplyv na skutočné a existujúce záujmy, čo sa v danom prípade nepreukázalo.

36 Všeobecný súd pripomína, že pojem záujem na konaní sa odvoláva na nevyhnutnosť, aby každá fyzická či právnická osoba, ktorá podala žalobu o neplatnosť, preukázala skutočne existujúci záujem na zrušení napadnutého aktu. Na to, aby taký právny záujem mohol existovať, musí byť samotné zrušenie aktu spôsobilé vyvolať právne následky, alebo inými slovami, žaloba musí byť spôsobilá v prípade úspešného výsledku priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal. Preto akt, ktorým sa tejto osobe úplne vyhovuje, jej sám osebe nemôže spôsobovať ujmu, pričom táto osoba nemá záujem na tom, aby navrhovala jeho zrušenie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. marca 2009, TF1/Komisia, T-354/05, Zb. s. II-471, body 84 a 85 a tam citovanú judikatúru).

37 Treba zdôrazniť, že rovnako ako článok 230 ES aj článok 263 ZFEÚ jasne rozlišuje medzi právom podať žalobu o neplatnosť, ktoré majú inštitúcie Únie a členské štáty na jednej strane a fyzické a právnické osoby na druhej strane, pričom druhý odsek tohto článku poskytuje všetkým členským štátom právo namietať prostredníctvom žaloby o neplatnosť proti legálnosti rozhodnutí Komisie bez toho, aby bol výkon tohto práva podmienený preukázaním záujmu na konaní. Členský štát teda na to, aby bola jeho žaloba prípustná, nemusí preukazovať, že akt Komisie, ktorý napáda, spôsobuje voči nemu právne účinky. Na to, aby akt Komisie mohol byť predmetom žaloby o neplatnosť, je však potrebné, aby išlo o akt, ktorý má spôsobovať záväzné právne účinky (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdneho dvora z 27. novembra 2001, Portugalsko/Komisia, C-208/99, Zb. s. I-9183, body 22 až 24, a rozsudok Súdneho dvora z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, Zb. s. I-9639, bod 36 a tam citovanú judikatúru), čo je potrebné určiť v závislosti od jeho podstaty.

38 V danom prípade nemožno poprieť, že napadnuté rozhodnutie, ktoré konštatuje existenciu štátnej pomoci v prospech La Poste vo forme neobmedzenej záruky a ktoré ju vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom, nevyhnutne musí spôsobovať záväzné právne účinky, a teda predstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. septembra 2011, Komisia/Holandsko, C-279/08 P, Zb. s. I-7671, body 35 až 42).

39 Žiadny z dôkazov a argumentov, ktoré predložila Komisia, nemôže vyvrátiť tento záver.

40 Po prvé, ak je aj pravda, ako uviedla Komisia, že francúzska vláda z dôvodov, ktoré pozná len ona, a bez akéhokoľvek nátlaku zo strany Komisie rozhodla, ako to potvrdzuje aj tlačové oznámenie francúzskej vlády z 29. júla 2009 a návrh zákona o transformácii La Poste na akciovú spoločnosť z rovnakého dňa (pozri bod 6 vyššie), že zruší opatrenie kvalifikované napadnutým rozhodnutím ako existujúca štátna pomoc niekoľko mesiacov pred prijatím tohto rozhodnutia, tento fakt nemení nič na tom, že Francúzska republika bola právne viazaná vykonať napadnuté rozhodnutie, rozhodnutie, ktorého prijatie predchádzalo transformácii postavenia La Poste na akciovú spoločnosť. Skutočnosť, na ktorú upozorňuje Komisia, že pri výkone napadnutého rozhodnutia by mohlo dôjsť k prekrytiu záujmov Komisie a Francúzskej republiky, nebráni Francúzskej republike podať žalobu o neplatnosť proti tomuto rozhodnutiu. Ako to správne podotkla Francúzska republika, takýto prístup, ktorý smeruje k penalizácii členských štátov v závislosti od toho, či mohli nájsť vlastný záujem na dosiahnutí súladu s rozhodnutím Komisie, vykazuje výrazne subjektívne črty. Preskúmanie otázky, či daný akt môže byť predmetom žaloby o neplatnosť v rozsahu, v akom spôsobuje alebo má spôsobiť záväzné právne účinky, čím zasiahne záujmy žalobcu, pritom musí spočívať v objektívnom posúdení podstaty tohto aktu.

41 Po druhé, pokiaľ ide o argumenty predložené Komisiou, podľa ktorej nie je nikde uvedené, že napadnuté rozhodnutie malo negatívny a charakterizovaný vplyv na skutočné existujúce záujmy Francúzskej republiky, sa v skutočnosti vzťahujú na problematiku existencie záujmu na konaní, čo je otázka, ktorú si netreba zamieňať s konceptom napadnuteľného aktu a ktorá, ako sa pripomína v bode 37 vyššie, nemá byť skúmaná v rámci žaloby o neplatnosť podanej členskými štátmi.

42 Po tretie judikatúra citovaná Komisiou je v predmetnom prípade irelevantná.

43 Predovšetkým, pokiaľ ide o vec, ktorej sa týkal rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2000, Holandsko/Komisia (C-147/96, Zb. s. I-4723), stačí konštatovať, že dôvod, pre ktorý bola žaloba vyhlásená za neprípustnú, spočíval v skutočnosti, že sporný list bol len prípravnej povahy, čiže nemohol spôsobovať právne účinky a ani také účinky spôsobovať nemal. Súdny dvor rozhodol, že uvedený list nepredstavoval konečné rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom žaloby o neplatnosť (pozri bod 35 tohto rozsudku).

44 V nadväznosti na to, pokiaľ ide o riešenie v už citovanom uznesení Portugalsko/Komisia, to vychádzalo z okolnosti, že žalujúci členský štát navrhoval zrušiť napadnuté rozhodnutie len v rozsahu, v akom bol označený ako jeho adresát. Ako teda zdôrazňuje Súdny dvor, toto označenie nemalo zjavne samostatný právny účinok. Treba uviesť, že za týchto okolností Súdny dvor starostlivo pripomenul, že na to, aby akt Komisie mohol byť predmetom žaloby o neplatnosť, musí byť jeho cieľom spôsobovať právne účinky (rozsudky Súdneho dvora z 27. septembra 1988, Veľká Británia/Komisia, 114/86, Zb. s. 5289, bod 12; z 20. marca 1997, Francúzsko/Komisia, C-57/95, Zb. s. I-1627, bod 7, a zo 6. apríla 2000, Španielsko/Komisia, C-443/97, Zb. s. I-2415, body 27 a 28), aj keď v čase, keď členský štát zamýšľal podať takúto žalobu, tieto účinky „voči samotnému príslušnému štátu“ nemuseli nastať (bod 24 rozsudku).

45 Čo sa týka rozsudku Súdneho dvora z 18. júna 2002, Nemecko/Komisia (C-242/00, Zb. s. I-5603), ten sa týka zvláštnej situácie, keď obsah napadnutého rozhodnutia, ako aj okolnosti, za ktorých bolo prijaté, naznačovali, že predmetom tohto rozhodnutia ani jeho cieľom nebolo implicitne zamietnuť žiadosť dotknutého členského štátu (pozri bod 45 rozsudku). V dôsledku toho táto judikatúra vôbec neprispieva k podpore postoja, ktorý zaujíma Komisia.

46 Rovnako to bolo aj vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. januára 2002, Nuove Industrie Molisane/Komisia (T-212/00, Zb. s. II-347), v rámci ktorej bola pre nedostatok záujmu na konaní zamietnutá žaloba podaná podnikom, teda jednotlivcom, a nie členským štátom, ktorý prijímal oznamovanú pomoc z dôvodu, že pomoc bola vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom a že okrem iného posúdenie tejto zlučiteľnosti žiadnym spôsobom nezasiahlo záujmy uvedeného podniku.

47 Tieto úvahy platia aj v prípade rozsudkov Všeobecného súdu z 18. marca 2010, Centre de coordination Carrefour/Komisia (T-94/08, Zb. s. II-1015), a Forum 187/Komisia (T-189/08, Zb. s. II-1039), ktorými sa zamietli žaloby podané fyzickými alebo právnickými osobami ako neprípustné z dôvodu nedostatku záujmu na konaní.

48 Vzhľadom na všetky tieto úvahy a bez toho, aby bolo potrebné sa vyjadrovať k tomu, či cieľom, ktorý sleduje Francúzska republika touto žalobou, je dosiahnuť zrušenie rozhodnutia, ktoré by predstavovalo precedens v preskúmavaní právneho postavenia iných podnikov EPIC, túto žalobu treba vyhlásiť za prípustnú.

O veci samej

49 Francúzska republika uvádza na podporu svojej žaloby tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, keďže Komisia z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala existenciu štátnej pomoci. V druhom žalobnom dôvode Francúzska republika tvrdí, že Komisia sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, ako aj nesprávneho posúdenia skutkového stavu, keď sa domnievala, že La Poste pre svoje právne postavenie podniku EPIC získal pre svoje dlhy implicitnú a neobmedzenú záruku štátu. Tretí žalobný dôvod je založený na neexistencii výhody v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

Úvodné poznámky

50 Článok 107 ods. 1 ZFEÚ stanovuje, že „ak nie je zmluvami ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi“.

51 V súlade s bodom 1.2 druhým odsekom štvrtou zarážkou oznámenia z roku 2008 „Komisia považuje za pomoc vo forme záruky aj výhodnejšie podmienky financovania pre podniky, ktorých právna forma vylučuje konkurzné konanie alebo iné postupy pre prípad platobnej neschopnosti“.

52 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že kvalifikovanie pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ vyžaduje, aby boli splnené všetky podmienky uvedené v tomto ustanovení. Po prvé musí ísť o zásah štátu alebo zásah prostredníctvom štátnych prostriedkov. Po druhé tento zásah musí byť spôsobilý ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí poskytnúť výhodu jej príjemcovi tým, že zvýhodňuje určité podniky alebo výrobu určitých tovarov. Po štvrté musí narúšať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Zb. s. I-7747, body 74 a 75, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. februára 2006, Le Levant 001 a i./Komisia, T-34/02, Zb. s. II-267 bod 110).

53 Po prvé sa javí, že žalobné dôvody predložené na podporu žaloby majú za cieľ v podstate preukázať, že Komisia chybne dospela k záveru, že existuje výhoda v prospech La Poste, výhoda, ktorá by vyplývala zo štátnej záruky implicitnej a neobmedzenej povahy, ktorej existencia sa tiež spochybňuje. Tieto žalobné dôvody sa v podstate viažu na vymedzenie existencie výhody.

54 Hoci Francúzska republika v štádiu repliky zároveň spochybnila podmienku týkajúcu sa existencie prevodu štátnych prostriedkov, treba konštatovať, že toto tvrdenie nepredstavuje rozšírenie žalobného dôvodu, ktorý bol priamo alebo implicitne uvedený v návrhu na začatie konania a ktorý je s ním úzko spojený. V skutočnosti sa toto tvrdenie odvoláva na inú podmienku uplatňovania článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. marca 2009, Taliansko/Komisia, T-424/05 Zb. s. II-23*, body 103 až 105).

55 Tvrdenie, ktoré vychádza z nesplnenia podmienky prevodu štátnych prostriedkov, musí byť vyhlásené za neprípustné pri uplatňovaní ustanovení článku 44 ods. 1 písm. c) v spojení s článkom 48 ods. 2 rokovacieho poriadku, z ktorých vyplýva, že žaloba musí obsahovať najmä predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený, a že uvádzanie nových dôvodov je prípustné počas konania len vtedy, ak sú tieto dôvody založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2000 Dürbeck/Komisia, T-252/97, Zb. s. II-3031, bod 39 a tam citovanú judikatúru).

56 V tomto prípade sa nepreukázalo a ani netvrdilo, že žalobný dôvod vychádzajúci z neexistencie prevodu štátnych prostriedkov by bol založený na právnych či skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Dokonca ak by sa predpokladalo, že neskoré predloženie uvedeného žalobného dôvodu po podaní žaloby sa dá vysvetliť vyhlásením rozsudku Všeobecného súdu z 21. mája 2010, Francúzsko a i./Komisia (T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, Zb. s. II-2099), na ktorý sa Komisia odvoláva v replike, tento rozsudok nemôže byť kvalifikovaný ako nový prvok, ktorý by odôvodnil neskoré predloženie uvedeného tvrdenia. V skutočnosti rozsudok súdu Únie, ktorý len potvrdil právnu podmienku, ktorú žalobca v zásade poznal v čase podania žaloby, nemožno považovať za nový prvok, ktorý by bol základom nového žalobného dôvodu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 1. apríla 1982, Dürbeck/Komisia, 11/81, Zb. s. 1251, bod 17, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. decembra 1996, Atlanta a i./ES, T-521/93, Zb. s. II-1707, bod 39).

57 V súvislosti s touto otázkou položenou počas pojednávania Francúzska republika pripustila, že jej tvrdenie sa zameralo len na podmienku týkajúcu sa existencie výhody v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, čo sa aj zaznamenalo v zápisnici z pojednávania.

58 Po druhé, pokiaľ ide o rozsah a povahu súdneho preskúmania, treba predovšetkým pripomenúť, že pojem štátna pomoc, tak ako je definovaný v zmluve, má právnu povahu a má sa vykladať na základe objektívnych skutočností. Z tohto dôvodu musí súd Únie v zásade a s ohľadom tak na konkrétne okolnosti sporu, o ktorom rozhoduje, ako aj na technickú povahu alebo zložitosť hodnotení uskutočnených Komisiou vykonávať celkové preskúmanie, pokiaľ ide o otázku, či opatrenie patrí do pôsobnosti článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, C-83/98 P, Zb. s. I-3271, bod 25, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, Zb. s. I-10515, bod 111).

59 Následne treba spresniť, že zákonnosť rozhodnutia Komisie v oblasti štátnej pomoci sa má posúdiť podľa informácií, o ktorých mohla Komisia v čase prijatia rozhodnutia vedieť (rozsudky Súdneho dvora z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, 234/84, Zb. s. 2263, bod 16, a zo 14. septembra 2004, Španielsko/Komisia, C-276/02, Zb. s. I-8091, bod 31). Z toho najmä vyplýva, že len čo pojem štátna pomoc zodpovedá objektívnej situácii, ktorá sa posudzuje v okamihu prijímania rozhodnutia Komisie, treba pri vykonávaní súdneho preskúmania vziať do úvahy práve tieto posúdenia vykonané k tomuto dátumu (rozsudok Súdneho dvora z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, Zb. s. I-4777, bod 144).

60 Všeobecný súd považuje za vhodné zaoberať sa žalobou najskôr posúdením druhého žalobného dôvodu.

O druhom žalobnom dôvode vychádzajúcom z nesprávneho posúdenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o existenciu neobmedzenej záruky v prospech La Poste

61 Vo svojom druhom žalobnom dôvode Francúzska republika tvrdí, že Komisia sa pri skúmaní otázky existencie implicitnej a neobmedzenej záruky štátu v prospech La Poste dopustila nesprávneho posúdenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia. Tento dôvod sa skladá zo štyroch častí založených na skutočnosti, že Komisia sa dopustila viacerých pochybení, konkrétne:

— pokiaľ ide o záver, že vo francúzskom práve existuje princíp implicitnej záruky štátu vyplývajúcej z postavenia podniku EPIC,

— vo vymedzení dôsledkov, ktoré mali byť vyvodené z neuplatňovania konaní vo veci súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podnikov podľa všeobecných právnych predpisov na podniky EPIC,

— v stotožňovaní podmienok vzniku zodpovednosti štátu s mechanizmom automatickej a neobmedzenej záruky za pasíva La Poste,

— vo vymedzení dôsledkov prípadného prevodu povinnosti vykonávať verejnú službu po zániku podniku EPIC.

O prvej časti, ktorá vychádza z nesprávneho záveru Komisie, že vo francúzskom práve existuje implicitná záruka štátu vyplývajúca z postavenia podniku EPIC

62 Francúzska republika tvrdí, že Komisia dospela k nesprávnemu záveru, že vo francúzskom práve existuje implicitná a neobmedzená štátna záruka poskytovaná podnikom EPIC.

63 Na podporu svojich tvrdení Francúzska republika v podstate uvádza, že po prvé judikatúra Conseil d'État vylučuje samotný princíp takejto záruky, po druhé úryvok z výročnej správy Conseil d'État za rok 1995, o ktorý sa Komisia opierala, nie je všeobecne platný a záväzný, a to najmä vzhľadom na stanovisko Conseil d'État z 8. septembra 2005, po tretie, že francúzske právo týkajúce sa verejných financií vylučuje zo zásady akýkoľvek pojem „implicitná záruka“, a po štvrté, že neexistujú opatrenia, ktoré by mohli zachovať práva veriteľov podniku EPIC za predpokladu, že by sa jeho postavenie zmenilo.

64 V danom prípade určenie existencie neobmedzenej štátnej záruky implikuje podrobné preskúmanie zohľadňujúce konkrétne okolnosti mechanizmov uplatňovaných francúzskym právom pre prípad, že si podnik EPIC, ako je La Poste, prestane plniť záväzky voči svojim veriteľom.

65 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci právnej úpravy sporového konania v oblasti štátnej pomoci patrí hodnotenie skutočností a dôkazov do úplne neobmedzeného posúdenia Všeobecného súdu. Navyše za týchto okolností otázka, či a do akej miery sa v prejednávanej veci uplatní, alebo neuplatní pravidlo vnútroštátneho práva, je skutkovým posúdením súdu a riadi sa pravidlami o vykonávaní dokazovania a rozdelení dôkazného bremena.

66 Okrem iného treba konštatovať, že v rozpore s tým, čo by sa dalo predpokladať na základe tvrdení Francúzskej republiky, Komisia nedospela k záveru, že vo francúzskom práve existuje princíp implicitnej záruky štátu na základe úryvku zo správy Conseil d'État. Z napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, že na stanovenie existencie štátnej záruky v prospech La Poste Komisia skúmala, či, ako tvrdili francúzske orgány, takúto záruku vylučovalo francúzske právo (pozri odôvodnenia 120 až 136 napadnutého rozhodnutia). Komisia dospela k záveru, že právne predpisy a judikatúra neumožnili potvrdiť, že francúzske právo vylučuje, aby štát ručil podnikom EPIC za záväzky, ku ktorým sa zaviazali voči tretím stranám.

67 Tento záver nemožno spochybniť.

68 V prvom rade, pokiaľ ide o to, či judikatúra Conseil d'État vylučuje aj samotný princíp záruky štátu v prospech verejných inštitúcií, z písomných podaní účastníkov konania vyplýva, že v podstate namietajú voči výkladu judikatúry vychádzajúci z rozsudku Conseil d'État (plénum) z 1. apríla 1938, Société de l'Hôtel d'Albe (*Zbierka rozhodnutí Conseil d'État*, s. 341).

69 Z tohto rozsudku vyplýva, že Conseil d'État odmietla vyhovieť návrhu jedného veriteľa podniku EPIC, ktorý bol podaný priamo na štátny orgán, s tým, že uviedla, že štát nie je povinný uhradiť zmluvné záväzky tejto inštitúcie. Ako teda Komisia správne poznamenala v odôvodnení 123 napadnutého rozhodnutia, okolnosti vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok, sú dosť odlišné od situácie, keď sa podnik EPIC ocitne v platobnej neschopnosti a prípad je relevantný len na účely preskúmania, či štátna záruka môže byť uplatnená. Skutočnosť, že podľa tohto rozsudku majú verejné inštitúcie v zmysle francúzskeho práva právnu subjektivitu a sú finančne nezávislé, nevyhnutne neimplikuje, že štát nemôže byť konečným ručiteľom uvedeným inštitúciám. Komisia sa teda pri svojom posudzovaní nedopustila omylu, keď dospela k záveru, že z judikatúry nie je možné vyvodiť, že je vylúčený samotný princíp štátnej záruky v prospech podnikov EPIC.

70 V druhom rade Francúzska republika tvrdí, že Komisia nesprávne vychádzala z vety vytrhnutej z výročnej správy Conseil d'État za rok 1995, keďže pôsobnosť a záväznosť uvedenej správy sú diskutabilné.

71 Toto tvrdenie nemožno prijať z viacerých dôvodov. Predovšetkým, a ako aj zdôraznila Komisia, úryvok, na ktorý sa odvolávala Komisia (pozri odôvodnenie 139 napadnutého rozhodnutia) a ktorý samotný pochádzal z komentára pripraveného v roku 1995 pri príležitosti vytvorenia verejnej inštitúcie, ktorá mala podporne slúžiť ako finančná podpora poskytnutá francúzskym štátom s cieľom reštrukturalizácie Crédit Lyonnais, je naformulovaný jednoznačne. Vyplýva z neho, že Conseil d'État jasne uviedla, že „štátna záruka pre tieto inštitúcie vyplynie, bez existencie výslovného zákonného ustanovenia, zo samotnej povahy verejnej inštitúcie". Okrem toho pasáž z uvedenej správy predstavuje len jeden z konkrétnych dôkazov, ktoré predložila Komisia s cieľom preukázať existenciu štátnej záruky. Osobitne z odôvodnení 146 a 147 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia na podporu svojho tvrdenia spomenula oznámenie francúzskeho ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 22. júla 2003, ktoré sa týkalo „súpisu mechanizmov implicitnej alebo explicitnej záruky", ako aj dokumenty, ktoré tvorili jeho prílohu. V rozpore s výkladom, ktorý presadzuje Francúzska republika, sa zdá, že toto oznámenie sa netýka len predpokladu, keď môže vzniknúť zodpovednosť francúzskeho štátu ako akcionára najmä pri žalobách o vyrovnanie pasív, pretože sa vo svojom vysvetlení explicitne odvoláva na zakladanie verejných inštitúcií. Napokon stanovisko Conseil d'État z 8. septembra 2005 nemohlo spochybniť záver, ku ktorému Komisia dospela. Ako to Francúzska republika aj čiastočne uznala, aj keď toto stanovisko vydané v súvislosti so založením Commission de contrôle des assurances, des mutuelles et des institutions de prévoyance (Komisia pre kontrolu poisťovníctva, vzájomných poisťovní a inštitúcií zdravotného poistenia, CCAMIP) uvádza zásadu, podľa ktorej každej právnickej osobe verejného práva prináleží znášať dôsledky žalôb o zodpovednosť, ktoré proti nej môžu byť podané, vopred ale nevylučuje, že môže existovať záruka štátu, ktorá by sa mohla realizovať za predpokladu platobnej neschopnosti verejnej inštitúcie.

72 Po tretie Francúzska republika tvrdí, že od nadobudnutia účinnosti loi organique du 1er août 2001 relative aux lois de finances (organický zákon z 1. augusta 2001 o finančných zákonoch, ďalej len „LOLF") nemôže dôjsť k ručeniu alebo prebratiu dlhov tretích strán štátom, ak to nepovoľuje zákon o finančných zákonoch.

73 Tento názor nemožno prijať. V skutočnosti z rozhodnutia Conseil constitutionnel č. 2001-448 DC z 25. júla 2001 (*Zbierka rozhodnutí Conseil constitutionnel*, s. 99) vyplýva, že článok 61 LOLF má „zabezpečiť informovanosť parlamentu o zárukách poskytnutých štátom a nie postihnúť neplatnosťou tie, ktoré boli poskytnuté v minulosti a neboli povolené v stanovených lehotách". Bez spresnenia

povahy záruk, ktoré mala na mysli Conseil constitutionnel v tomto rozhodnutí, nič neumožňuje dospieť k záveru, že implicitné záruky, ktoré pokrývali dlhy už existujúce v čase nadobudnutia účinnosti LOLF (teda 1. januára 2005) boli tiež postihnuté neplatnosťou. V tejto súvislosti v odôvodnení 126 napadnutého rozhodnutia Komisia bez toho, aby sa dopustila nesprávneho posúdenia, uviedla, že na určenie, či implicitná záruka poskytnutá štátom bola podľa LOLF postihnutá neplatnosťou, treba vychádzať z dátumu, kedy La Poste začal využívať túto záruku, a nie z dátumu, kedy dlhy La Poste vznikli.

74 Ak, ako to zdôraznila aj Francúzska republika, expert vybraný francúzskymi orgánmi vyjadril pochybnosti, či dôvody, ktoré viedli Conseil constitutionnel k vylúčeniu neplatnosti záruk, ktorých poskytnutie nebolo povolené v LOLF, platili tak pre implicitné pohľadávky, ako aj pre explicitné, tak takýto výklad nemá nijakú vážnu oporu v texte rozhodnutia Conseil constitutionnel. Ako správne uviedla Komisia v odôvodnení 131 napadnutého rozhodnutia, v prípade sporného opatrenia záruky nebola viazaná kvalifikáciou podľa francúzskeho práva a dokonca ani skutočnosťou, že by šlo o záruku patriacu do pôsobnosti LOLF.

75 Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie, že neexistencia opatrení na zachovanie práv veriteľov podnikov EPIC za predpokladu zmeny ich postavenia, ako to bolo v prípade transformácie podnikov France Télécom, Gaz de France, Électricité de France a Aéroports de Paris na akciové spoločnosti, dokazuje neexistenciu akejkoľvek záruky, toto tvrdenie nie je presvedčivejšie.

76 Skutočnosť, že sa francúzsky štát rozhodol poskytnúť za určitých predpokladov explicitné záruky, nedokazuje, že v danom prípade je implicitná záruka vylúčená. Ako vyplýva z viacerých rozhodnutí Conseil constitutionnel, okolnosť, že vo francúzskom práve je právo k pohľadávke ústavne chránené rovnako ako vlastnícke právo, neznamená, že tento záver neplatí. Okrem toho judikatúra Conseil constitutionnel citovaná Francúzskou republikou nie je súčasťou dôkazov, ktoré boli predložené Komisii, takže ich nemala k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia. Z toho vyplýva, že v súlade judikatúrou citovanou v bode 59 vyššie, judikatúra Conseil constitutionnel, ktorá sa odvoláva na ochranu práva k pohľadávke, nepatrí medzi skutočnosti, ktoré treba zohľadňovať pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

77 Pokiaľ ide o odvolávanie sa Francúzskej republiky v replike na správu o štúdii Conseil d'État o verejných inštitúciách, ktorú prijalo plénum Conseil d'État 15. októbra 2009 a podľa ktorej „samotná existencia záruky poskytnutej štátom pre verejné inštitúcie je veľmi sporná“, či na odborný článok uverejnený 28. júna 2010 po tejto správe, treba konštatovať, že tieto dokumenty, ak by sa aj mohli uplatniť v rámci prebiehajúceho konania, neobsahujú žiadny nový prvok, ktorý by bol priamo relevantný pre určenie, či francúzske právo principiálne vylučuje existenciu implicitnej záruky štátu v prospech podnikov EPIC. V skutočnosti sa Conseil d'État v tejto správe obmedzila na všeobecné hodnotenie, pokiaľ ide o možnosť určiť v judikatúre Únie existenciu štátnej pomoci „na základe dôkazov týkajúcich sa výlučne právneho postavenia“. Pri vyjadrení o spochybnení existencie verejnoprávnych inštitúcií z hľadiska práva hospodárskej súťaže sa autori tejto správy obmedzili na vyjadrenie, že by bolo dobré „relativizovať riziko, že vzťahy medzi štátom a jeho verejnými inštitúciami budú podliehať systematicky pod kvalifikáciu štátnej pomoci v zmysle článku 87 [ES]“. Pokiaľ ide o odborný článok z 28. júna 2010, ten sa odvoláva na diskusiu, ktorá začala po uverejnení uvedenej správy o štúdii a ktorá rozoberala vývoj subjektov s postavením verejnej inštitúcie, najmä, ale nie výlučne z pohľadu práva štátnej pomoci. Čo sa týka presnejšie tohto posledného uvedeného aspektu, treba uviesť, že základný pilier úvah Komisie v napadnutom rozhodnutí čiže záver, že subjekty s postavením verejnej inštitúcie v zmysle francúzskeho verejného práva nemôžu podliehať konaniu vo veci platobnej neschopnosti a konkurznému konaniu podľa všeobecných právnych predpisov, sa nijakým spôsobom neriešil.

78 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že Komisia bez toho, aby sa dopustila pochybenia, dospela k záveru, že v rozpore s tvrdeniami francúzskych orgánov francúzske právo nevylučovalo možnosť, aby štát poskytol implicitnú záruku podnikom EPIC. Prvá časť druhého žalobného dôvodu musí byť preto zamietnutá.

O druhej časti, ktorá vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho posúdenia skutkového stavu Komisie, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodiť z neuplatniteľnosti konaní vo veciach súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podnikov podľa všeobecných právnych predpisov na La Poste

79 Francúzska republika sa v rozpore s výkladom Komisie domnieva, že neuplatniteľnosť konaní vo veciach súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie podnikov podľa všeobecných právnych predpisov, konkrétne zákona č. 85-98, ktorý je len „procesným zákonom“, na La Poste neznamená, že La Poste sa nemôže dostať do konkurzu alebo sa ocitnúť v platobnej neschopnosti. Francúzska republika zdôrazňuje, že na podniky EPIC sú uplatniteľné osobitné konania, ktoré v žiadnom prípade negarantujú veriteľom, že ich pohľadávky budú pokryté v celom rozsahu. Osobitne zákon č. 80-539 a právne predpisy na jeho vykonanie, ktorých prvoradým cieľom je riešiť situácie, v ktorých verejnoprávne subjekty, hoci aj solventné, odmietajú vyrovnať niektoré dlhy, spolu vytvárajú režim výkonu rozhodnutí, ktorý zveruje dozornému orgánu právomoc nahradiť výkonný orgán verejnej inštitúcie a uvoľniť z rozpočtu tejto inštitúcie „potrebné prostriedky“, a nie prostriedky štátu, na uspokojenie potenciálnych veriteľov. Tento zákon však v nijakom prípade nezveruje štátu, ktorého úloha sa prekrýva s úlohou mandatára *ad hoc*, právo a ešte menej povinnosť uvoľniť prostriedky štátu v prospech prípadných veriteľov verejných inštitúcií. Tento výklad podporuje stanovisko č. 381-088 Conseil d'État z 25. marca 2008, ako aj francúzska správna judikatúra. Napokon, existencia programov, ktoré identifikovala Komisia v odôvodneniach 174 až 178 napadnutého rozhodnutia, ktoré umožňujú preddavky štátu pre rozličné subjekty spravujúce verejné služby, nemôže potvrdiť zavedenie mechanizmu implicitnej záruky.

80 V tejto súvislosti Všeobecný súd uvádza, že účastníci konania sa zhodujú v závere, že zákon č. 85-98 vylučuje zo svojej pôsobnosti všetky verejné subjekty a osobitne podniky EPIC. V zmysle článku 2 tohto zákona, teraz článku L. 620-2 obchodného zákonníka, v jeho znení platnom do 1. januára 2006, „[súdne] vyrovnanie a súdna likvidácia sú uplatniteľné na každého obchodníka, každú osobu zapísanú v živnostenskom registri, každého poľnohospodára a každú právnickú osobu súkromného práva“. Príslušné ustanovenie v znení platnom v čase prijatia napadnutého rozhodnutia stanovuje v rovnakom zmysle, že „konanie o súdnej ochrane pred veriteľmi sa vzťahuje na každý subjekt, ktorý vykonáva obchodnú alebo remeselnú činnosť, na každého poľnohospodára, každú fyzickú osobu, ktorá vykonáva nezávislú odbornú činnosť vrátane slobodných povolaní podliehajúcich právnej úprave o regulovaných povolaniach alebo povolaniach, ktorých výkon je predmetom ochrany, ako aj na každú právnickú osobu súkromného práva“. Z judikatúry francúzskeho Cour de cassation, na ktorú sa Francúzska republika odvolávala vo svojich písomných podaniach, vyplýva, „že majetok, ktorý nepatrí súkromným subjektom, je spravovaný a scudzovaný osobitnými formami a podľa osobitných pravidiel; že pokiaľ ide o majetok, ktorý patrí verejným subjektom, aj keď vykonávajú priemyselnú alebo obchodnú činnosť, zásada nepostihnuteľnosti tohto majetku exekúciou neumožňuje pristúpiť k spôsobom výkonu rozhodnutia podľa súkromného práva; že jedine veriteľovi s právoplatným rozhodnutím súdu, podľa ktorého je verejný subjekt povinný uhradiť, hoci aj ako zálohu, určitú sumu peňazí, prináleží uplatniť osobitné pravidlá podľa zákona [č. 80-539]“ [pozri rozsudok Cour de Cassation (prvý občiansky senát) z 21. decembra 1987, Bureau de recherches géologiques et minières (BRGM) c/Sté Llyod continental, *Zbierka rozhodnutí Cour de cassation* I, č. 348, s. 249].

81 Účastníci konania si naopak odporujú, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré treba vyvodzovať z neuplatniteľnosti konaní vo veciach vyrovnania a likvidácie podľa všeobecných právnych predpisov na podniky EPIC, pri určení existencie štátnej záruky v prospech La Poste.

82 Najskôr treba uviesť, že podľa napadnutého rozhodnutia (pozri odôvodnenia 118 a 119) sa Komisia domnievala, že na stanovenie, či existuje záruka na splatenie jednotlivých záväzkov, je potrebné po preskúmaní právnych ustanovení a vnútroštátnej judikatúry (pozri prvú časť druhého žalobného dôvodu vyššie) analyzovať, či postup veriteľa La Poste pri riešení jeho pohľadávky, za predpokladu, že by sa La Poste ocitol vo finančných ťažkostiach, je porovnateľný s postupom veriteľa podniku podliehajúceho obchodnému právu. V protiklade s predpokladmi podľa tvrdení Francúzskej republiky nebolo cieľom postupu Komisie dospieť k záveru, že na podnik EPIC na základe skutočnosti, že je vyňatý z pôsobnosti všeobecných právnych predpisov o súdnom vyrovnaní a súdnej likvidácii, nemôže byť vyhlásený konkurz.

83 V danom prípade Komisia dospela k záveru, že veritelia podnikov EPIC boli vo výhodnejšej situácii ako súkromní veritelia z dôvodu, že v rozpore s tým, čo nastane v rámci uplatňovania všeobecných právnych predpisov vo veciach súdneho vyrovnania a súdnej likvidácie, veriteľ verejnej inštitúcie neriskuje, že jeho pohľadávka zanikne pre začatie súdneho konania o likvidácii (pozri odôvodnenie 150 napadnutého rozhodnutia).

84 Tento záver treba potvrdiť. Ako aj pripustila Francúzska republika v žalobe, zákon č. 80-539 stanovuje mechanizmus odlišný od toho, ktorý stanovujú konania o vyrovnaní a likvidácii podľa všeobecných právnych predpisov. Tento zákon a predpisy prijaté na jeho vykonanie ustanovujú konanie o vymáhaní pohľadávok, ktorého spustenie, na rozdiel od konania o likvidácii v zmysle všeobecných právnych predpisov, nekončí zánikom pohľadávok, ale nanajvýš odkladom ich splatenia. Preto sa veritelia verejných inštitúcií nevyhnutne nachádzajú vo výhodnejšom postavení ako veritelia subjektov v pôsobnosti zákona č. 85-98, ktorých pohľadávky môžu za predpokladu nedostatku aktív osoby alebo subjektu dlžníka zaniknúť.

85 Ako vyplýva z opisu konaní uplatniteľných na podniky EPIC podľa zákona č. 80-539 (pozri najmä odôvodnenia 23 až 28 napadnutého rozhodnutia), v prípade nedostatku aktív podniku EPIC je buď posunuté splatenie pohľadávok, alebo príslušný dozorný orgán uvoľní prostriedky na uspokojenie pohľadávok. Z toho vyplýva, že veritelia verejných inštitúcií sú nevyhnutne vo výhodnejšom postavení ako veritelia súkromných subjektov.

86 Okrem iného, hoci, ako uviedla Francúzska republika, čo Komisia nespochybnila (pozri najmä odôvodnenie 160 napadnutého rozhodnutia), zákon č. 80-539 nestanovuje explicitne povinnosť štátu uvoľniť štátne prostriedky na účely výkonu súdneho rozhodnutia uplatňovaním článku 1-II uvedeného zákona, Komisia sa nedopustila omylu, keď tvrdila, že len čo sa vyčerpajú vlastné prostriedky neplniacej verejnej inštitúcie, s veľkou pravdepodobnosťou sa budú na uspokojení dlhov dlhujúcej verejnej inštitúcie podieľať štátne prostriedky.

87 V tejto súvislosti Komisia bez pochybenia pri posudzovaní poukázala v odôvodneniach 174 až 176 napadnutého rozhodnutia na určité finančné úlohy a programy, aby poukázala na existenciu prostriedkov štátu, ktoré by mohli byť prípadne zmobilizované v prípade platobnej neschopnosti podnikov EPIC, čím poukázala na účinnosť implicitnej štátnej záruky v prospech týchto podnikov.

88 Vzhľadom na uvedené sa závery zhrnuté v odôvodneniach 179 a 180 napadnutého rozhodnutia ako dôkaz existencie neobmedzenej záruky štátu v prospech podnikov EPIC, pokiaľ ide o dôsledky vyplývajúce z uplatňovania zákona č. 80-539, musia potvrdiť.

O tretej časti, ktorá vychádza zo skutočnosti, že Komisia nesprávne stotožnila možnosti vzniku zodpovednosti štátu v prípade platobnej neschopnosti podniku EPIC s mechanizmom automatickej a neobmedzenej záruky za pasíva

89 Treťou časťou druhého žalobného dôvodu Francúzska republika tvrdí, že v rozpore s tvrdením Komisie by sa veritelia nemohli systematicky dovolávať zodpovednosti štátu v prípade platobnej neschopnosti La Poste. Francúzska republika namieta najmä záver, podľa ktorého zodpovednosť štátu môže vzniknúť automaticky len na základe finančnej situácie verejnej inštitúcie, ktorá by jej neumožňovala splatiť svoje dlhy. Podľa názoru Francúzskej republiky vznik zodpovednosti štátu, ktorý podlieha striktným podmienkam podľa judikatúry Conseil d'État, by sa nemal stotožňovať s mechanizmom automatickej a neobmedzenej záruky. V tejto súvislosti tvrdí, že vznik zodpovednosti štátu predpokladá na jednej strane, že ujma, ktorú utrpel veriteľ, má neobvyklú a osobitnú povahu, a na druhej strane, že existuje priama príčinná súvislosť medzi konaním alebo nekonaním štátu a utrpenou ujmou.

90 Na úvod treba pripomenúť, že jedine objektívne zistenia vedúce k záveru, že štát by bol právne povinný uspokojiť veriteľov podniku EPIC, o aký ide v tomto prípade, by umožnili potvrdiť existenciu záruky štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. júna 2008, SIC/Komisia, T-442/03, Zb. s. II-1161, bod 126).

91 V prejednávanom prípade sa účastníci zhodujú v tom, že existujú nepopierateľné rozdiely medzi jednak záručným mechanizmom, ktorý spočíva v automatickom a nedefinovanom zastúpení dlžníka v prípade jeho neschopnosti zodpovedať za svoje finančné záväzky, a jednak systémom zodpovednosti, ktorý spočíva v príčine priamo pripísateľnej zodpovednému subjektu a ktorý implikuje zohľadnenie údajov špecifických pre každý prípad.

92 Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie, úvahy Komisie vychádzajú z rozsudku Conseil d'État z 18. novembra 2005, Société fermière de Campoloro a i. (*Zbierka rozhodnutí Conseil d'État*, s. 515), ktorý podľa odôvodnenia 124 uvedeného rozhodnutia stanovuje, že režim zodpovednosti štátu v konaní na vymáhanie dlhov verejných inštitúcií sa vyznačuje všetkými znakmi záručného mechanizmu. Zásadné odôvodnenie tohto rozsudku znie:

„Keďže zákonodarca mal v úmysle týmito ustanoveniami udeliť zástupcovi štátu v prípade nezabezpečenia územnou samosprávou výkonu súdneho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a po úradnej výzve na tento účel, právomoc nahradiť orgány tejto samosprávy s cieľom uvoľniť a vytvoriť zdroje umožňujúce úplný výkon tohto súdneho rozhodnutia; keďže na tento účel je povinný prijať pod dohľadom súdu s prihliadnutím na situáciu samosprávy a požiadavky všeobecného záujmu nevyhnutné opatrenia; keďže medzi týmito opatreniami sa uvádza možnosť uskutočniť predaj majetku samosprávy, pokiaľ nie je nevyhnutný na riadne fungovanie verejných služieb, ktoré má samospráva zabezpečovať; keďže ak sa prefekt vzdá možnosti použiť právomoci, ktoré mu boli udelené zákonom, alebo ich opomenie využiť, veriteľ územnej samosprávy má právo obrátiť sa na štát v prípade hrubej nedbanlivosti pri výkone dozornej právomoci; keďže okrem toho za predpokladu, že vzhľadom na situáciu samosprávy, a najmä na nedostatok jej aktív alebo na požiadavky všeobecného záujmu mohol prefekt podľa zákona odmietnuť prijať určité opatrenia, aby zabezpečil úplný výkon súdneho rozhodnutia, môže škoda, ktorá tým bola spôsobená veriteľovi územnej samosprávy, ak je neobvyklej a osobitnej povahy, spôsobiť vznik zodpovednosti verejnej moci."

93 Úvahy Komisie sa tiež zakladajú na komentári Conseil d'État vydanom v roku 1995 (odôvodnenie 139 napadnutého rozhodnutia), ako aj na rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 26. septembra 2006, Société de gestion du port de Campoloro a Société fermière de Campoloro/Francúzsko (č. 57516/00) (odôvodnenia 204 a nasledujúce napadnutého rozhodnutia).

94 Komisia sa teda nedopustila pochybenia, keď dospela k záveru, že vo svetle týchto rozsudkov a komentára by v podstate zodpovednosť štátu mohla vzniknúť za predpokladu, že by výrok vychádzajúci z uplatňovania zákona č. 80-539 neumožnil veriteľovi podniku EPIC, ako je La Poste v predmetnom prípade, vymôcť svoju pohľadávku.

95 Žiadne z tvrdení Francúzskej republiky nie je v stave vyvrátiť tento záver.

96 Po prvé z judikatúry Conseil d'État spomenutej v bode 92 vyššie vyplýva, že veriteľ má právo podať žalobu proti štátu v prípade hrubej nedbanlivosti pri výkone právomoci dozorného orgánu a zároveň právo domáhať sa zodpovednosti verejnej moci za predpokladu, keď vzhľadom na situáciu predmetnej právnickej osoby verejného práva, osobitne pri nedostatku jej aktív alebo pre naliehavé dôvody všeobecného záujmu, uvedený veriteľ utrpel neobvyklú a osobitnú ujmu v dôsledku toho, že prefekt odmietol prijať opatrenia, ktoré by zaručili práva uvedeného veriteľa.

97 Rozhodnutie vo veci týkajúcej sa prístavu Campoloro (Francúzsko), ako vyplynulo z rozsudku Société de gestion du port de Campoloro a Société fermière de Campoloro/Francúzsko, sa odrazilo v skutočnosti, že napriek tvrdeniam predloženým žalujúcou stranou štát pristúpil k prevzatiu záväzku zaručiť úhradu veriteľom a obetoval tak myšlienku, že zodpovednosť štátu môže nastať až v konečnom rade. Ako sa uvádza v odôvodnení 208 napadnutého rozhodnutia, Európsky súd pre ľudské práva sa v už citovanom rozsudku domnieval, že štátu prináleží zabezpečiť uhradenie pohľadávok veriteľov, ktorým vznikla osobitná a neprimeraná záťaž pre neuhradenie súm, na ktoré mali nárok.

98 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého by si vznik zodpovednosti štátu vyžadoval dôkaz o priamej príčinnej súvislosti medzi aktom štátu a ujmou utrpenou veriteľmi, stačí uviesť, čo priznala aj Francúzska republika, že v prípade, že podnik EPIC, ktorému bola zverená úloha vykonávať verejnú službu, nespláca svoje dlhy a je odsúdený uhradiť ich na základe súdneho rozhodnutia, štát je automaticky poverený pokryť potrebné prostriedky. V prípade, že by nesúhlasil s tým, aby podnik EPIC znášal predmetné pohľadávky, a využil by všetky potrebné opatrenia vrátane predaja majetku, dostal by sa do situácie, keď by vznikla jeho zodpovednosť. Ako zdôraznila Komisia, zdá sa byť vylúčené, aby štát pristúpil k predaju celého majetku La Poste. V súlade s požiadavkou kontinuity verejnej služby, ktorá predstavuje vo francúzskom práve ústavnú zásadu a ktorá je záväzná pre štátne orgány pri vykonávaní zákona č. 80-539, majetok podniku EPIC potrebný na zabezpečenie úlohy verejnej služby nie je možné prevádzať.

99 Po tretie Francúzska republika tvrdí, že Komisia sa nesprávne odvolávala jednak na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa nevykonania súdnych rozhodnutí, ktoré samo osebe zasiahlo do vlastníckeho práva, konkrétne na už citovaný rozsudok Société de gestion du port de Campoloro a Société fermière de Campoloro/Francúzsko (pozri odôvodnenia 204 až 211 napadnutého rozhodnutia), a jednak na teóriu zdanlivosti v tom zmysle, že u veriteľov podnikov EPIC mohla vzniknúť legitímna dôvera v existenciu štátnej záruky. Treba konštatovať, že táto teória sa uvádza len pre úplnosť. V odôvodnení 227 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že „dôkaz možno potvrdiť s použitím teórie fikcie [zdanlivosti – *neoficiálny preklad*]“. Preto tvrdenie, že teória zdanlivosti by nebola uplatniteľná za predpokladu, o aký ide v prejednávanej veci, kde ide o vytváranie pohľadávok, musí byť vyhlásené za bezpredmetné. V skutočnosti nesprávny dôvod nemôže odôvodniť zrušenie aktu, v ktorom je uvedený, ak je len dôvodom uvádzaným navyše, pričom existujú iné dôvody, ktoré dostatočne odôvodňujú akt (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 7. apríla 2011, Grécko/Komisia, C-321/09 P, Zb. s. I-51*, bod 61 a tam citovanú judikatúru).

O štvrtej časti, ktorá vychádza z pochybenia Komisie, pokiaľ ide o prípadné dôsledky prevodu záväzkov zrušeného podniku EPIC

100 Francúzska republika tvrdí, že prípadné zachovanie niektorých pohľadávok spojených s povinnosťou La Poste vykonávať verejnú službu nesúvisí s postavením podniku EPIC. Aj keď uznáva, že zásada kontinuity verejnej služby implikuje v prípade zániku verejnej inštitúcie prevod tejto úlohy a majetku, ktorý bol vyhradený na jej napĺňanie, domnieva sa, že zániku podniku EPIC nič nebráni, pokiaľ sa môže pokračovať vo vykonávaní verejnej služby, ktorú vykonával.

101 Treba uviesť, že tvrdenie Francúzskej republiky, ktoré nemôže spochybniť záver, podľa ktorého mohla Komisia správne dospieť k záveru, že neobmedzená štátna záruka existuje na jedinom základe zistení uvedených v prvých troch častiach tohto žalobného dôvodu, musí byť vyhlásené za bezpredmetné (pozri judikatúru citovanú v bode 99 vyššie).

102 V každom prípade Francúzska republika explicitne uznala, že zásada kontinuity verejnej služby implikuje v prípade zániku verejnej inštitúcie, ktorá vykonávala úlohu verejnej služby (čo je prípad La Poste), prevod tejto úlohy a majetku určeného na túto úlohu, a teda aj prevod práv a záväzkov spojených s touto úlohou. Prevod práv a záväzkov spojených s úlohou verejnej služby teda implikuje v zásade, a ako to aj vyplýva zo zistení Komisie, súčasný prevod práv a záväzkov inštitúcie poverenej touto úlohou.

103 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že druhý žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O treťom žalobnom dôvode, ktorý vychádza z porušenia pojmu výhoda v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ

104 Tretí žalobný dôvod predložený Francúzskou republikou je rozdelený na dve časti.

O prvej časti založenej na skutočnosti, že Komisia nesprávne dospela k záveru, že existencia štátnej záruky, za predpokladu jej preukázania, by vytvárala výhodu v prospech La Poste

105 Prvou časťou sa Francúzska republika domnieva, že za predpokladu, že by sa preukázala existencia neobmedzenej štátnej záruky v prospech podniku EPIC, nedokazovalo by to ešte, že táto záruka vytvára výhodu v prospech La Poste. V podstate tvrdí, že až na základe analýz ratingových agentúr, ktoré priamo odrážali stanovisko Komisie v súvislosti s inými podnikmi EPIC, ako aj na základe odporúčania Komisie, ktoré bolo určené francúzskym orgánom 4. októbra 2006 (pozri bod 10 vyššie), sa pripustila existencia záruky, čiže aj výhody v prospech La Poste. Takouto dokonalou tautológiou mohla teda Komisia dospieť k záveru o existencii výhody poskytnutej podniku La Poste.

106 Treba konštatovať, že poskytnutie záruky s podmienkami, ktoré nezodpovedajú podmienkam trhu, o akú ide v prípade neobmedzenej záruky poskytnutej bez protihodnoty, vo všeobecnosti môže priniesť výhodu pre subjekt, ktorý ju získava, v tom zmysle, že spôsobí zlepšenie finančného postavenia príjemcu znížením nákladov, ktoré obvykle zaťažujú jeho rozpočet. V odpovedi na otázku položenú počas pojednávania Francúzska republika pripustila, že v súlade s oznámením z roku 2008 možno pripustiť, že ak bol z dôvodu svojho právneho postavenia jeden podnik vyňatý z konkurzného alebo jemu podobného konania, mohol tak získať výhodnejšie podmienky úveru, a teda získať výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

107 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry, že pojem pomoc je všeobecnejší než pojem subvencia vzhľadom na to, že nezahŕňa len pozitívne plnenia, akými sú samotné subvencie, ale aj zásahy štátu, ktoré rôznymi formami znižujú náklady obvykle zaťažujúce rozpočet podniku, a hoci nie sú subvenciami v úzkom zmysle slova, majú rovnakú povahu a rovnaké účinky (pozri rozsudky Súdneho dvora z 8. mája 2003, Taliansko a SIM 2 Multimedia/Komisia, C-328/99 a C-399/00, Zb. s. I-4035, bod 35, a z 15. júna 2006, Air Liquide Industries Belgium,

C-393/04 a C-41/05, Zb. s. I-5293, bod 29 a tam citovanú judikatúru). Na účely posúdenia, či určité štátne opatrenie predstavuje štátnu pomoc, je podľa ustálenej judikatúry potrebné určiť, či prijímajúci podnik získal ekonomickú výhodu, ktorú by za normálnych trhových podmienok nezískal (pozri rozsudky Súdneho dvora z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, Zb. s. I-3547, bod 60, a Komisia/Holandsko, už citovaný, bod 41 a tam citovanú judikatúru).

108 Neobmedzená štátna záruka tak predovšetkým umožňuje prijímateľovi získať výhodnejšie úverové podmienky, než by dosiahol len na základe vlastných výsledkov, a tým umožňuje znížiť záťaž na jeho rozpočet.

109 Treba poznamenať, že jedine na účely stanovenia, že podnik La Poste získal výhodnejšie úverové podmienky a v dôsledku toho finančnú výhodu, sa Komisia odvolávala na stanoviská ratingových agentúr, a osobitne tých najvýznamnejších z nich. V tejto súvislosti Komisia zdôrazňuje, že keďže Fitch a Standard & Poor's sú dve významné ratingové agentúry a keďže sa preukázalo, že trh berie ich ratingové hodnotenia do úvahy pri posudzovaní úveru, ktorý sa má poskytnúť danému podniku, rating udelený týmito agentúrami (jednou z nich alebo oboma), ktorý je lepší, než by bol udelený pri neexistencii záruky, môže priniesť podniku La Poste konkurenčnú výhodu, ktorú by za normálnych trhových podmienok nebol získal.

110 Francúzska republika sa teda mýli, keď tvrdí, že Komisia pri svojich úvahách postupovala tautologicky. Odkaz na ratingové metódy využívané uznávanými agentúrami slúžil len na potvrdenie skutočnosti, že štátna záruka v prospech podnikov EPIC je spôsobilá vytvoriť výhodu v ich prospech prostredníctvom výhodnejších úverových podmienok (pozri najmä odôvodnenie 257 napadnutého rozhodnutia), a nie na stanovenie, že takáto záruka existovala.

111 V každom prípade tvrdenie, podľa ktorého takéto stanoviská len odrážajú oznámenia Komisie, nemajú skutkový základ. Francúzska republika najmä nepreukázala, že zohľadnenie štátnej záruky ratingovými agentúrami malo svoj pôvod v rozhodnutí Komisie 2005/145/ES zo 16. decembra 2003 týkajúcom sa štátnej pomoci, ktorú Francúzsko poskytlo spoločnosti EDF a odvetviu výroby elektriny a plynárenstva (Ú. v. EÚ L 49, 2005, s. 9). Skutočnosť, že dokumenty pochádzajúce od ratingových agentúr, na ktoré sa odvoláva Komisia, sú vydané po tomto rozhodnutí, nestačí na preukázanie toho, že zohľadnenie štátnej záruky týmito agentúrami bolo nevyhnutne dôsledkom prijatia tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti nemožno Komisii vytýkať, že sa odvolávala skôr na dokumenty z obdobia napadnutého rozhodnutia než na správy ďaleko predchádzajúce prijatiu tohto rozhodnutia.

112 Preto prvá časť tretieho dôvodu nie je dôvodná.

O druhej časti založenej na skutočnosti, že Komisia nesprávne dospela k záveru, že údajná štátna pomoc mohla poskytnúť podniku La Poste výhodu pre pozitívny vplyv, ktorý mala na jeho finančný rating

113 Druhou časťou Francúzska republika tvrdí, že Komisia sa mýli vo svojom závere o existencii konkurenčnej výhody pre pozitívny vplyv, ktorý mohla mať záruka na rating. V prvom rade zdôrazňuje, že Komisia nezohľadňuje skutočnosť, že ratingové agentúry udelili podniku La Poste rating na základe uznania štátnej podpory ako celku, čo implikuje zohľadnenie viacerých skutočností, nielen existencie záruky. Po druhé Francúzska republika uvádza, že aj keby takáto záruka neexistovala, rating, ktorý podniku La Poste udelili ratingové agentúry mimoriadne citlivé na skutočnosť, že tento podnik je vo vlastníctve štátu, by sa nezmenil. Tak ako tieto agentúry ani Komisia nerozlišuje jasne medzi tým, čo vyplýva z postavenia La Poste, a tým, čo vyplýva z vlastníctva jeho základného imania.

114 Argumentáciu Francúzskej republiky nemožno prijať.

115 Predovšetkým treba uviesť, že Komisia nepopiera, že okrem štátnej záruky, ktorú môže podnik prípadne využívať, finančný rating zohľadňuje všetky parametre, ktoré potvrdzujú podporu očakávanú zo strany štátu (pozri odôvodnenie 280 napadnutého rozhodnutia).

116 V dôsledku toho sa Francúzskej republike nepodarilo spochybniť tvrdenie založené na metodických dokumentoch vypracovaných ratingovými agentúrami, podľa ktorého sú ratingové agentúry vo všeobecnosti citlivé na právne postavenie hodnotených subjektov, v predmetnom prípade na skutočnosť, že požíva postavenie podniku EPIC.

117 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné tretí žalobný dôvod zamietnuť.

O prvom žalobnom dôvode, ktorý vychádza z nesprávneho právneho posúdenia Komisie, pokiaľ ide o nedostatočné právne preukázanie existencie štátnej pomoci

118 Francúzska republika tvrdí, že Komisia nerešpektovala dôkazné bremeno ani úroveň dôkazov, prislúchajúce jej v prípade štátnej pomoci. Komisia v rozpore so zásadami zakotvenými v judikatúre vraj mala svoje preskúmanie založiť na viacerých negatívnych predpokladoch, dohadoch a špekuláciách, a tak opomenula pozitívne preukázať existenciu pomoci v prospech La Poste. Malo sa tak stať či už v rámci dokazovania existencie implicitnej záruky francúzskeho štátu v prospech La Poste (pozri odôvodnenia 129, 134, 136, 152, 154, 160, 161, 165, 169, 179, 195, 202 a 251), ako aj v rámci preskúmavania existencie výhody, a to presným preskúmaním vplyvov sporného opatrenia, ako to vyžaduje judikatúra. V tejto súvislosti vraj nestačí dokázať, že uvedené opatrenie „by mohlo“ vytvoriť výhodu na jeho kvalifikáciu ako štátnej pomoci a osobitne existujúcej pomoci. Nakoniec Francúzska republika v replike tvrdí, že Komisia opomenula predložiť dôkaz, že údajná konkurenčná výhoda, ktorú mal získať podnik La Poste, vyplývala z prevodu štátnych prostriedkov.

119 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že Komisia nemôže predpokladať, že podniku bola poskytnutá výhoda predstavujúca štátnu pomoc, keď vychádza len z negatívnej domnienky založenej na neexistencii informácií umožňujúcich dospieť k opačnému záveru, pokiaľ neexistujú iné dôkazy, ktoré by mohli pozitívnym spôsobom preukázať existenciu takej výhody. Na tento účel je Komisia minimálne povinná sa presvedčiť, že informácie, ktoré má k dispozícii, aj keď môžu byť čiastkové a neúplné, predstavujú dostatočný základ na to, aby dospela k záveru, že určitý podnik získal výhodu predstavujúcu štátnu pomoc (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. septembra 2009, Komisia/MTU Friedrichshafen, C-520/07 P, Zb. s. I-8555, bod 56).

120 V tejto súvislosti povaha dôkazných prostriedkov, ktoré mala Komisia predložiť, do značnej miery závisí od povahy plánovaného štátneho opatrenia. Osobitne pokiaľ ide o dôkaz existencie štátnej záruky implicitnej povahy, ten sa môže vyvodiť zo súboru potvrdzujúcich dôveryhodných a koherentných skutočností vychádzajúcich najmä z výkladu relevantných ustanovení vnútroštátneho práva a osobitne sa môže odvodiť z právnych účinkov, ktoré implikuje právne postavenie prijímajúceho podniku. Ak sa teda má dokázať, že štát poskytol podniku s osobitným postavením implicitnú finančnú záruku, ktorá sama osebe explicitne nevychádza z vnútroštátneho práva, môžu sa vysvetľujúce komentáre a obežníky považovať za relevantné.

121 V prejednávanom prípade z úvah rozvíjaných v rámci posúdenia druhého žalobného dôvodu vyplýva, že Komisia pozitívne preskúmala existenciu neobmedzenej štátnej záruky v prospech La Poste. Zobrala do úvahy viaceré zhodujúce sa fakty, ktoré predstavujú dostatočný základ na potvrdenie skutočnosti, že La Poste získal z dôvodu svojho postavenia podniku EPIC implicitnú a neobmedzenú záruku štátu. Tieto objektívne dôkazy vychádzajú po prvé z objektívnej skutočnosti, že La Poste nepodliehal všeobecným právnym predpisom o vyrovnaní a likvidácii podnikov v ťažkostiach (odôvodnenie 117 napadnutého rozhodnutia), po druhé, že zákon č. 80-539, ktorý sa na La Poste vzťahoval, nemal rovnaké účinky ako konanie o likvidácii podľa všeobecných právnych predpisov a poskytoval veriteľom podnikov EPIC podstatne výhodnejšie postavenie v porovnaní s veriteľmi

súkromných subjektov (odôvodnenia 148 až 180 napadnutého rozhodnutia), a po tretie pre úplnosť, že „za málo pravdepodobného predpokladu, keď by konanie stanovené zákonom [č. 80-539] neumožnilo veriteľa uspokojiť“ (odôvodnenie 184 napadnutého rozhodnutia), by sa veriteľ mohol na svoje uspokojenie domáhať, okrem iného, zodpovednosti štátu (odôvodnenia 185 až 222 napadnutého rozhodnutia).

122 Skutočnosť, že Komisia považovala za vhodné preukázať, ako odpoveď na tvrdenia predstavené francúzskymi orgánmi počas správneho konania, že vo francúzskom práve nič nevylučovalo existenciu implicitnej štátnej záruky v prospech podnikov EPIC (pozri odôvodnenia 120 až 138 napadnutého rozhodnutia), predstavuje len východisko pre úvahy, ktoré jasne predstavila v odôvodneniach 116 až 255 napadnutého rozhodnutia. Nemožno teda tvrdiť, že Komisia sa na účely tohto preukázania opierala len o jednoduché negatívne domnienky a špekulácie. Ako sa aj uvádza v bode 71 vyššie, Komisia sa výslovne odvolávala na komentár Conseil d'État z roku 1995 (odôvodnenie 139 napadnutého rozhodnutia), ako aj na oznámenie francúzskeho ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 22. júla 2003 (odôvodnenia 146 a 147 napadnutého rozhodnutia), teda na dokumenty, ktoré sú formulované skutočne jednoznačne.

123 Komisia rovnako poskytla dostatočné množstvo dôkazov na preukázanie, že táto záruka predstavovala výhodu. Pokiaľ ide o preukázanie skutočných účinkov sporného opatrenia, z judikatúry vyplýva, že Komisia nie je povinná tak urobiť, ak ide o už poskytnutú pomoc (pozri rozsudok Súdneho dvora z 1. júna 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/Komisia, C-442/03 P a C-471/03 P, Zb. s. I-4845, bod 110 a tam citovanú judikatúru). V tejto súvislosti nie je potrebné akokoľvek rozlišovať medzi existujúcou pomocou a protiprávnou pomocou.

124 Okrem toho skutočný účinok výhody, ktorú poskytuje štátna záruka, sa dá predpokladať. Takáto záruka ponúka dlžníkovi možnosť profitovať z nižších úrokových sadzieb alebo poskytnúť nižšie ručenie. Z judikatúry teda vyplýva, že aj výhoda poskytnutá formou prípadného dodatočného prevzatia záväzku zo strany štátu môže byť štátnou pomocou (rozsudok Súdneho dvora z 1. decembra 1998, Ecotrade, C-200/97, Zb. s. I-7907, bod 43, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. júna 2000, EPAC/Komisia, T-204/97 a T-270/97, Zb. s. II-2267, bod 80). To je najčastejšie prípad záruk, ktoré sa bežne spájajú s pôžičkou alebo iným finančným záväzkom, ku ktorému sa zmluvne zaviazal dlžník veriteľovi.

125 Prvý žalobný dôvod treba preto rovnako zamietnuť ako nedôvodný.

126 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že žalobu treba zamietnuť v celom jej rozsahu.

O trovách

127 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Francúzska republika nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Francúzska republika je povinná nahradiť trovy konania.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. septembra 2012.

Podpisy